

БРАНИМИР СЪБЕВ ПЛАЧЕЩАТА

chitanka.info

Пълната луна кротко грееше над парка „Зовът на природата“ в Клатърбък, южен Охайо. Меката светлина нежно се процеждаше между листата на дърветата и чертаеше причудливи сенки по земята. Месец май беше в разгара си и нощта бе пропита с аромата на цъфналите цветя. Пролетта напомняше за себе си и за неустоимата сила на природата с птичите песни и шума на листата, предвестващ топлия вятър, който тихо се спускаше над долината, за да подсказе, че горещото лято няма да закъснее.

Големият парк беше често посещавано място от жителите на Клатърбък — малък провинциален град с население от десетина хиляди души. Паркът се намираше на около половин миля извън града и впечатляваше с огромните си стари дървета, големите тревни площи и цветни поляни. На посетителите беше позволено да се движат само пеша, а няколко градинари се грижеха за чистотата в парка и следяха храстите да са хубаво подрязани. Тук идваха млади семейства на пикник, влюбени се целуваха по пейките, стари хора бавно се придвижваха с бастуни, наслаждавайки се на природата и слънцето. Макар че беше забранено, вечер тук често идваха двойки — тийнейджъри с акне по лицата, застаряващи мъже с млади проститутки, понякога дори и хомосексуалисти. Прескачаха оградата или се промъкваха през тайни дупки в нея, за да се усамотят някъде и да правят любов. Вдлъбнатите пейки в парка, меката трева и закътаните места в храстите бяха доста удобно място за секс и там доскоро невинни момичета се разделяха с девствеността си, оставяйки кървави петна като доказателство за досегашната си непорочност. Затова някои на шега наричаха парка „Зовът на изгубената девственост“. Мъжете също оставяха следи под формата на използвани презервативи, които градинарите намираха рано сутрин и, ругаейки през зъби, ги изхвърляха в кошчетата за боклук. Въпреки това паркът не губеше нищо от доброто си име, нито пък хората преставаха да идват тук, за да се порадват на живота.

Тази вечер паркът беше почти пуст. Почти. На една закътана пейка под огромен кестен седяха момче и момиче и се целуваха. Целувката беше доста гореща — ръцете на момичето бяха обвити около врата на гаджето ѝ, който с лявата си длан милваше косата ѝ, а с дясната ѝ мачкаше гърдите. Целувката стана още по-интимна — девойката мъркаше като коте, а момчето бръкна с две ръце под

блузката ѝ и напипа меките полукълба. Това развали всичко. Момичето прибра езика в собствената си уста и твърдо, почти грубо отблъсна младежа от себе си.

— Престани, Мъри! Недей!

— Но, Бевърли, какво толкова е станало...

— Не искам това.

— Но нали точно затова дойдохме тук?

— Не съм готова все още. Не настоявай.

Мърел Хокинс пусна русата коса на своята любима Бевърли и прокле наум всички плашливи девствени тийнейджърки. Вече пет месеца и половина бяха гаджета с Бев, а не бе стигнал по-далеч от френски целувки. Не можеше да разбере защо момичетата така се плашат от секса — особено девствените. Не можеше да разбере и друго — как други момчета отиваха на дискотека, запознаваха се там с някое момиче и го опъваха още същата вечер. Може би влияние имаха алкохолът, силната музика и множеството танцуващи — всичко това действаше опияняващо. Отиваш на дискотека, запознаваш се с някое маце, черпиш я едно-две питиета, танцувате, малко се правиш на мъж, малко я лъжеш, завъртяваш ѝ главата и накрая я закарваш в храстите отвън, където я опознаваш вътрешно — в буквалния смисъл. Изглежда толкова лесно... И това за някакви си два-три часа. А виж тук — пет месеца и половина „ходене“ с гаджето по кафета, кина и закусвални, размяна на любовни писъмца и бележчици, целуване и лигавене по пейките, слушане на отегчителното ѝ бърборене за училището, приятелките ѝ и какво е правила днес, изпращане до вкъщи и прочее излишни неща. Ами така е, като се захващам с петнайсетгодишни девственички, упрекна се Мърел, който преди два месеца стана на деветнайсет. Малката Бевърли уж обеща да му направи специален подарък за рождения ден, но в последния момент се отказа и Мъри пак остана на сухо. Е, не съвсем на сухо — нали тя тогава му подари оново глупаво розово плюшено мече с избродирано голямо червено сърце на гърдите, в което пише „Обичам те“. Кога ли малката ще разбере, че подаръци, които са подходящи за нея, не са подходящи за един млад мъж...

— Искаш ли да си играем на гатанки? — плахо се обади Бевърли, нарушавайки мълчанието и изкарвайки Мъри от потока на мислите му.

- Не, не искам — решително отвърна той.
- А на филми? Или на...
- Миличка, моля те. Не искам да играем игрички.
- А какво да правим? За нищо друго не се сещам.
- Чакай да помисля.

Бевърли зачака търпеливо. За да се направи на тежкар, Мърел извади цигара и я запали. Знаеше, че малката не харесва това — цигареният пушек я дразнеше. То какво ли не я дразнеше — цигарите, твърдият алкохол, ироничната му усмивка, сгъваемият му нож, колекцията от книги на Клайв Баркър, която притежаваше... Младежът издуха облак дим нагоре и тихо каза:

- Искаш ли да ти разкажа една история?
- Каква история?
- Интересна. И страшна.
- Ти все такива обичаш — страшни и плашещи — нацупи се Бев. — И все такива книги четеш...
- А какво друго искаш да правим? — търпеливо попита Мърел.
- Ами не знам...
- Щом не се сещаш, ще ти разкажа една страшна история.

Преди години в един град на име Касъл Каунти живяла млада, красива жена. Казвала се Сара. Тя била съвсем сама на този свят, нямала си никого — родителите ѝ я изоставили в сиропиталище още при раждането ѝ и тя никога не чула нищо за тях. Израснала в сиропиталището, където живяла до осемнайсетата си година. После била принудена да напусне и да си намери работа, за да изкарва някак прехраната си. Наели я като чистачка в един ресторант на половин ден срещу мизерно заплащане и така живяла две години — едва свързвайки двата края.

Щом навършила двацет, Сара била принудена да напусне ресторанта, за да се спаси от постоянните задявки на собственика, който недвусмислено ѝ показвал плътските си желания към нея. Но съдбата ѝ се усмихнала — Сара случайно се запознала с млад мъж, който впоследствие се оказал любовта на живота ѝ. Той се казал Ричард и бил социален работник — намерил ѝ работа и я приютил в дома си. Сара се влюбила в по-големия с девет години от нея мъж,

който бил единственият човек, отнасял се добре към нея досега. Живеели съвсем сами в малък апартамент в идеалния център. Младото момиче сякаш било слънце, изгряло в мрачния му, самотен дом, и съжалението, което отначало Ричард изпитвал към Сара, бързо прераснало в любов. Те се оженили още на третия месец от познанството си, а единствените гости на сватбата им били младо семейство, приятели на Рич. Щастието на младата двойка обаче траяло само година — докато се родил техният син Джим. Тогава Ричард внезапно разбрал, че още не е готов да стане баща и се махнал от града, оставяйки своята любима с дете на ръце. Мъката на Сара била огромна. Тя не можела да повярва, че мъжът на живота ѝ ще я изостави точно когато тя и малкият му син имат най-голяма нужда от него. Но младото момиче бързо се съвзело и преглътнало мъката си със стиснати зъби. Решителността, с която била готова да се бори за детето си, надхвърляла любовта ѝ към мъжа, който я измамил и се показал като най-долен страхливец.

Сара работела като шивачка в малък цех. Работата ѝ отнемала по дванадесет часа дневно. Дванадесет часа, в които се трудела безспир, за да спечели пари за изхранването на детето си, за сметките и за детегледачката, която бавела бебето, докато била на работа. А работата ѝ била действително тежка, тъй като онези, които си гледали съвестно работата в цеха, били малко. Повечето се водели „стари“ работнички, които в работно време пушили, пиели кафета, клюкарствали и се присмивали на младите момичета, които правели само едно-единствено нещо, но то ги дразнело — работели. Така работата се прехвърляла на няколко момичета, в това число и Сара, които се трудели и заради своите „стари“ колежки. Повечето от тях закачали Сара, защото била млада, плаха и скромна, а сега и самотна майка. Нерядко се случвало дори да отблъсква непристойни предложения за интимна близост от свои собствени колежки.

Ала радостта, че е майка, прогонвала всичките ѝ грижи. Когато кърмела детето си, когато го преобличала или просто го държала на ръце, а то размахвало ръчички и смешно издувало бузките си, тогава Сара усещала, че сърцето ѝ сякаш ще литне. Тогава забравяла тревогите си и чувствала, че може да превъзмогне всичко, стига детето ѝ да е до нея.

Но съдбата готвела нов удар за младата майка. Да, странно нещо е животът — злото идва винаги тогава, когато най-малко го очакваш и си най-малко подготвен да го посрещнеш. Може би по този начин съдбата изпитва хората, за да ги закали и да ги направи годни да се борят с живота. А може би просто иска да се подиграе с тях, да им напомни, че не са вездесъщи. Кой може да знае? Веднъж малкият Джим тежко се разболял. Уплашена, Сара веднага хукнала по болници и доктори. Но различните лекари поставяли различни диагнози, изписвали различни скъпи лекарства за лечение на детето ѝ, а всъщност никой не можел да даде точно определение за болестта на бебето. Сара била вече не просто уплашена — тя била ужасена и объркана. Детето продължавало да боледува въпреки грижите и леченията. И в една мъглива декемврийска утрин душата на малкия Джим напуснала тялото му, за да отиде в един по-добър свят. Сара не можела да повярва, че това се е случило. От няколко дни не си дояждала, не си dospивала, само се измъчвала от тревоги и притеснения, тичала по клиники — била капнала от умора. Смъртта на детето ѝ дошла в повече на изтерзаната ѝ душа и Сара полудяла. Този ден не отишла на работа, а се облякла в прости дрехи, повила трупчето на детето си излязла с него навън. Цял ден обикаляла безцелно навън и седяла по пейките, люлеейки мъртвото си дете. Настанало привечер и задухал пронизващ вятър, който карал дори добре облечените хора да бързат към домовете си. Но Сара не обръщала внимание на хората около себе си, които я гледали с почуда, не обръщала внимание на вятъра и студа, нито на снега, скърцащ под протритите ѝ обувки. Изморените ѝ крака я извели в гората извън града, която навявала страх с голите черни дървета, стърчащи сред белия сняг и с грачещите гарвани, накацали по клоните. Изтерзаната жена бавно се движела из девствения сняг, препъвайки се в корени и замръзнали буци пръст, ала продължавала да върви напред. Спряла пред голям дъб и нежно положила тялото на детето си в неговите корени.

— Да го пазиш — нежно прошепнала тя. Вече била изгубила безвъзвратно разсъдък и не била на себе си — не съзнавала нито какво върши, нито какво говори. Наместила телцето в една дупка и сложила отгоре голям камък, който дори силен мъж едва би помръднал, но Сара го вдигнала и го донесла, сякаш бил пухена възглавница. След това се запътила с препъване към малкия поток в самата среда на гората. Едно

паднало дърво между двата бряга служело за мост. Полудялата жена с мъка се придвижила по заледената кора, изправила се в цял ръст върху дънера и погледнала под себе си. Там бил потокът, който заобикалял града и където лятно време хлапетата идвали да се къпят, а татковците им — да ловят риба. Сега над водата тегнел леден покров. Сара затворила очи и протегнала ръце встрани като птица, която се готви да полети. После се отпуснала и паднала в потока. Ледът се строшил и студената вода приела жертвата на тялото.

Но и на онзи свят жената не намерила покой. Самоубийството ѝ не я избавило от тъгата и болката, не премахнало мъката ѝ. Духът ѝ витаел между двата свята — този на живите и този на мъртвите. Немалко хора започнали да разправят странни неща — за жена в бяло, която скита нощем из гората, а плачът ѝ отеква между дърветата. Отначало никой не повярвал на разказвачите, които били предимно бездомници, пияници, наркомани и хлапета, шляещи се из гората по всяко време на денонощието. Но случаите на хора, зърнали бялото привидение или дочули неговия плач, зачестили и в града нарекли призрака Плачещата от Касъл Каунти. Изминали години и тя станала част от местния фолклор.

Веднъж старият полицейски инспектор Питър Делапорт отишъл за риба в потока Крос Крийк — същият, в който Сара скочила преди тринадесет години и се самоубила. Питър тежко приседнал на рибарското столче — на шестдесет и пет краката не те държат както едно време — и блажено се отпуснал, наслаждавайки се на следобедното слънце. Риболовът бил негова стара страст, но полицейската работа не оставя много свободно време за лични хобита. Предния ден инспектор Питър Делапорт се бил пенсионирал и сега с неподправена радост посрещнал своето пенсиониране. Вече имал достатъчно свободно време да ходи за риба със сина си, да се събира на покер с приятели или просто да смуче бира пред телевизора, гледайки някой мач. Край на тежката работа и на извънредното работно време, което никой не ти плаща. Край на отегчените физиономии на колегите, край на отвратителното кафе от автомата. Край на ужасните случаи, които трябва да се разследват — убийства, изнасилвания, кражби, крупни обири и отвлечения. Край на разправиите с недоволни граждани, масовите безредици, побоищата, пожарите и какво ли не. Да, пенсионирането доста често е желана и

предпочитана алтернатива. Унесен в такива мисли и стоплян от слънцето, Питър неусетно задрямал на столчето.

Когато се събудил, Делапорт се прозинал и изненадано се огледал. Слънцето било залязло и над гората се спускал здрач, а той не бил успял да хване нищо. Е, какво пък. Бившият полицай станал, прибрал рибарските такъми и се упътил бавно към града. Под гумените му ботуши пукали съчки, докато пресичал гората. Нощта заменила здрача и мракът обгърнал дърветата, прогонвайки светлината, ала Пит знаел отлично пътя и продължил — все напред и напред. Докато изведнъж, сякаш от нищото, пред него се появила призрачна фигура на жена.

— Плачещата — помислил си Питър и косата му се изправила. Като полицай нерядко чувал истории за нея и прибирал в ареста бездомници, твърдящи, че са я видели. Но едно е да слушаш, а съвсем друго е самият ти да срещнеш свръхестествено същество. Привидението направило знак на Делапорт да го последва и се плъзнало между дърветата. Цял настръхнал, бившият полицай оставил риболовните принадлежности и последвал призрака с неуверени крачки.

Духът на Сара се плъзгал безшумно между дърветата, а Делапорт го следвал, стараяйки се да не изостава. Накрая призракът спрял до огромен дъб, в чиито корени лежал голям камък. Привидението нежно погалило камъка, после се обърнало към Питър и му направило недвусмислен жест. Старото ченге се приближило със страх, клекнало и започнало да бута. С много труд и пъшкане Делапорт успял да отмести камъка встрани.

Пред очите му се разкрила шокираща гледка. В дупка в корените на дъба, досега прикривана от камъка, лежали останките на труп — труп на малко дете. Питър се обърнал изненадан към привидението. В очите на Сара плували сълзи. Тя се обърнала и се изгубила сред дърветата — просто се разтопила в мрака. Пит разбрал каква е тъгата на нещастното привидение. Изправил се, намерил въдицата и останалите рибарски такъми и се отправил възможно най-бързо към града. Там вдигнал на крак участъка и довел няколко полицаи и лекари, но никой не могъл да каже чие е това бебе, въпреки че провели цяло разследване.

На следващия ден погребали останките на детето в градското гробище. Оттогава духът на Сара спрял да се появява и намерил вечен покой. Ала легендата за Плачещата от Касъл Каунти станала част от градския фолклор и досега бабите плашат вечер децата с нея, а старите пияници си я разправят на по чашка.

Бевърли слушаше своя любим с отворена уста и пребледняло лице. Мърел погледна гаджето си и се усмихна мрачно — да, беше успял да я стресне.

— Хайде да си ходим. Моля те — умолително каза Бев.

— Добре — съгласи се Мъри и стана. — Искаш ли да те прегърна?

— Не, не искам.

Момчето сви рамене и последва своята малка приятелка, която вървеше на няколко крачки пред него, кръстосала ръце пред гърдите си и треперейки от страх и студ. Мъри извади нова цигара и я запали, вдъхвайки с наслада дима. Да, малко неща могат да се сравнят с усещането, което изпитваш, щом уплашиш някого — кривичко се усмихна младежът и се загледа в апетитното задниче на Бевърли.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.